

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ КЪСНА ПРОЛЕТ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Мери Джейн разбра, че с Дейв нещо не е в ред, но, господ да спаси душата ѝ, не успя да открие какво му е. Повече от месец Дейв се държеше странно. Върнеше ли се в къщи, ставаше неспокоен, раздразнителен, хапваше набързо и както и да го придумваше, все ще остави нещо в чинията. Оправдаваше се, че не бил гладен, но за Мери Джейн беше ясно, че причината е друга. Имаше нещо.

За всичко Дейв обвиняваше времето. Април свършва, утре ще почне май — казваше той, — а зимата още не си е отишла. Топенето трябваше да захване още преди един месец, но вместо това половин метър сняг покриваше земята, а термометърът упорито си стоеше под нулата. На всичко отгоре изглежда пак щеше да вали.

Мери Джейн му припомни как преди три години пролетното разтопяване почна едва в началото на май. Според нея нямало да минат два-три дни, и ледът в езерото щял да се разтопи.

Мери Джейн не виждаше отде накъде времето може да има нещо общо с настроението на човека.

Вместо да се оправя, Дейв ставаше все по-лош. Ще се върне вечер, след като целия ден се е блъскал в дъскорезницата, и хапнал надве-натри, скачаше и отново се втурваше навън. Всеки вторник в салона на Грейндж устройваха танцови забави, в петък прожектираха филм. В останалото време от седмицата човек нямаше де да иде вечер. В петък Мери Джейн ходеше на кино, а имаше ли танци, ходеше и на танци. В останалите вечери си седеше в къщи и плетеше дантела. А Дейв от известно време излизаше всяка вечер.

— Защо не останеш една вечер, да седнеш пред огъня, вестника да прегледаш? — попита го тя и на челото ѝ се появи тревожна бръчка, която той на времето тъй много харесваше.

— Ходи ми се някъде — отговори той. Казваше това всеки път.

Тя сложи вечерята, Дейв се отпусна на стола си.

— Дейв, държиш се като момче на дванайсет години — укорително почна тя. — Едно време като исках да ходя на танци или на кино в Грейндж, ти искаше да си стоим в къщи. Сега излизаш всяка вечер и ме оставяш сам-самичка. Какво те е прихванало?

— Зимите — рече той, — зимите стават все по-лоши. Да бяхме сега в Калифорния или на юг във Флорида например... Там хората не си губят времето половин година с ледове и снегове.

Мери Джейн се отказа да разговаря с Дейв. Попиташе ли го от какво е тъй неспокоен вечер, той все зимите ругаеше и заявяваше, че иска да отиде там, дето нямало зима. Каква полза от приказки! Дейв не ѝ обръщаше никакво внимание. Все за друго си мислеше.

След два дни падна нов сняг, цяла педя. Почна да вали към осем сутринта, Дейв току-що бе отишъл в дъскорезницата. Към шест вечерта престана и върху половинметровия вече сняг се стелеше една педя нов.

Мери Джейн очакваше с нетърпение вечерта. Не защото искаше по-скоро да се стъмни, а защото от нея се Поеше повече от всичко друго на света. Знаеше — Дейв ще се прибере, ще ругае зимата и снега. После, ял не ял, ще скочи и ще поиска да излезе. Чуваше точно всяка дума от устата му.

Стана тъй, както предполагаше — Дейв остави вилицата по средата на вечерята и се изправи. Отиде в съседната стая да си вземе шапката и мушамата, после излезе в преддверието да си обуе високите обувки. Тя не се стърпя, изтича при него.

— Къде отиваш, Дейв?

— Излизам да се поразходя — раздразнено отвърна той. — Излизам. Ще се върна след малко.

Дейв се измъкна и затвори вратата. Тя долови скърцането на снега под краката му — отиваше към пътя. Като стигна там, скърцането престана. Мери Джейн разбра — нагазил е в дълбокия сняг и сега псува ли псува зимата.

Като изми чиниите и подреди кухнята, Мери Джейн се прибра в стаята и седна пред камината. Много работи ѝ минаваха през ума от две-три седмици насам и колкото повече мислеше, толкова повече се тревожеше. Имаше нещо смущаващо.

В последно време все по-често се сещаше и за учителката, която живееше под наем у Максуелови. Беше у тях още от началото на зимата, но Мери Джейн я видя едва през януари — много млада за учителка и много хубава да живее на село. Казваше се Флора Дън. Спомни си, че Дейв пръв ѝ спомена за нея. Според него била някъде между седемнайсет и деветнайсет. Повече Дейв нищо не рече, но оттогава Мери Джейн се замисли. Предишната учителка изгониха, защото много си рисувала лицето. Флора Дън не беше такава. Толкоз млада тя и без грим си беше хубава.

Неочаквано Мери Джейн подскочи, навлече дебели дрехи, отиде в яхъра и запрегна коня в шейната. След това внимателно откачи звънците. И без туй мислите ѝ пречеха, та не ѝ беше много до звънчетата на коня. При това тази вечер дрънкането на звънчетата щеше да ѝ пречи. Свали ги и ги остави на седалката.

Подкара по пътя и стигна къщата на Максвелови. Обиколи я петшест пъти, на седмия спря до едно дърво и върза коня. Стана ѝ студено и за да се стопли, взе да се разхожда напред-назад.

Като почака двайсетина минути на пътя, Мери Джейн забеляза, че Флора се качи в стаята си и угаси лампата. Две минути по-късно от къщата се измъкна някаква фигура и закрачи през снега към пътя. Мери Джейн позна Флора. Беше сигурна, че е тя.

Застанала до коня и шейната, тя проследи Флора, която прекоси пътя и се спусна по хълма към консервната работилница при езерото. Мери Джейн тръгна подире ѝ в снега. Луната не се виждаше, но облаците бяха редки и бе достатъчно светло, за да не я изпуска от очи.

Когато стигна работилницата, Флора отвори вратата — беше отключена, — влезе и след няколко минути се върна, застана на прага и се загледа към езерото, сякаш очакваше някой да се зададе откъм леда.

Мери Джейн се скри зад едно дърво. По едно време някъде откъм езерото се изсвири и почти в същия миг Флора отвърна на сигнала. Мери Джейн чакаше. Знаеше, че по леда на езерото върви Дейв. Знаеше още, че идва насам, към работилницата.

Дейв излезе на брега и се качи по стъпалата на работилницата. С пристигането му Флора потъна вътре и Мери Джейн повече нищо не видя. За един миг се намери пред работилницата и предпазливо изкачи стъпалата. Вратата беше затворена, но не заключена. Отвори я лесно, без звук. Дейв и Флора бяха запалили свещта, закрепена на масата, дето белеха плодове. Светлината не беше особено силна и не всичко се виждаше, но тя лесно разпозна Дейв и момичето. Шепнеха си нещо в ъгъла зад казаните.

Мери Джейн тръшна вратата и посегна към въжето, което видя да виси зад вратата.

— Кой е там? — обади се уплашеният глас на Дейв.

Флора изпищя.

Мери Джейн се спусна към ъгъла. Шибна Дейв през лицето, Флора през краката.

— За бога, Мери Джейн — примоли се Дейв, като позна лицето ѝ на светлината на свещта. — Моля ти се, Мери Джейн, не прави глупости!

— Значи до гуша ти е дошло да чакаш края на зимата, а? — развика се тя. — Неспокоен си бил поради зимата, а?

Тя го заудря с въжето по страните и раменете, но към Флора не посегна. Флора се улови за ръката на Дейв и се притисна до него. Като я видя, Мери Джейн още повече се разгневи. Дръпна се назад да удари момичето, но Дейв измъкна въжето от ръката ѝ.

— Какво ти става, Мери Джейн? — извика той. — Да не съм те видял да посягаш към нея!

— Затваряй си устата, Дейв, ще ѝ дам аз да се разбере! Додето е жива, няма да помисли женени мъже да закача.

Дейв хвана ръцете ѝ. Щом я допря, Мери Джейн се отпусна и едва ли не падна на пода.

— Ако обещаеш, че няма да се срещате с Дейв, няма да те издам — обърна се тя към Флора. — Но ако не обещаеш, и двамата ще ви поведе и ще обадя на Максвел всичко — къде съм ви сварила, какво сте правили. А кажа ли, още утре ще изхвъркнеш от училището. А догодина, ако нямаш ум в главата, ела пак в същото училище.

— Обещавам — умолително каза Флора, — обещавам да не се срещаме повече. Само не казвайте на мистър Максвел, никому не казвайте!

— Добре, да си вървим — каза Мери Джейн. — Хайде!

Заизкачваха се по хълма към пътя. Дейв вървеше пръв, след него Мери Джейн, последна Флора. Щом стигнаха пътя, Флора изтича към къщата, без да се обърне.

— Да се прибираме, Дейв — подкани го Мери Джейн и го поведе към шейната. И двамата мълчаха. Пресякоха селото. При яхъра Дейв разпрегна коня, а Мери Джейн влезе в къщи.

Когато и той се прибра, Мери Джейн прелистваше алманаха. Дейв се направи, че му е все едно защо го е разтворила.

— Дейв — обади се Мери Джейн и му подаде книгата, разтворена на месец април, — в алманаха пише, че от 20-ти в

северните краища на Нова Англия почвало голямото пролетно топене. Утре сме двайсети. Не знаеше ли това?

— Къде, къде пише? — нетърпеливо попита той, пое алманаха и го обърна тъй, че да не си тъмнее. — Наистина ли пише, че от утре почва пролетното топене?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.